

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg svetog Marka 4
Zagreb

Novalja, 5. lipnja 2018. godine

OIB: 85290 **Podnositelj Zahtjeva:** **Grad Novalja**, OIB: 85290822507, Trg dr. Franje Tuđmana 1,
kojeg zastupa gradonačelnik Ante Dabo 53291 Novalja, kojeg zastupa gradonačelnik Ante Dabo

**U ODREDBAMA ZAHTJEVA ZA OCJENU SUGLASNOSTI ODREDBA ZAKONA O PRIJEVOZU U
S USTAVOM CESTOVNOM PROMETU (NN 41/18) S USTAVOM REPUBLIKE HRVATSKE**

Podnositelj Zahtjeva: **I** **1.** **te:** Grad Novalja (dalje u tekstu: "Podnositelj Zahtjeva"), temeljem Odluke Gradskog vijeća
KLASA: **Grada Novalje od 4. lipnja 2018. godine** KLASA: _____, URBROJ: _____,
Ustavnog zakona ovim putem sukladno odredbi članka 36. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske
tekstu: "Ustav" (NN 99/1999, 29/2002, 49/2002; dalje u tekstu: "Ustavni zakon") podnosi Ustavnom sudu
nadležnosti odredbe Republike Hrvatske Zahtjev za ocjenu suglasnosti odredaba stavka 5. članka 47., stavka 7. članka
118; Zakon 47., stavka 12. članka 47. te stavka 5. članka 118. Zakona o prijevozu cestovnog prometa (NN
Republike Hrvatske 41/18; dalje u tekstu: "Zakon") s Ustavom Republike Hrvatske (NN 56/1990, 135/1997, 113/2000,
teksta: "Ustav" 28/2001, 76/2010, 85/2010, 5/2014; dalje u tekstu: "Ustav").

Podnositelj Zahtjeva smatra da gore navedene odredbe Zakona nisu u skladu člancima 3., 4., 5.,
135., 137. i 138. Ustava.

Imajući u vidu gore navedeno te činjenicu da se spornim odredbama uređuje djelokrug poslova
jedinica lokalne samouprave koji su eksplicite odredbama članka 19. Zakona o lokalnoj i
područnoj (regionalnoj) samoupravi (NN 33/2001, 60/2001, 129/2005, 109/2007, 36/2009,
125/2008, 36/2009, 150/2011, 144/2012, 123/2017; dalje u tekstu: "Zakon o lokalnoj samoupravi")
stavljene u nadležnost jedinica lokalne samouprave, općinama i gradovima, Podnositelj
Zahtjeva smatra da se s ovim Zahtjevom treba postupiti sukladno članku 36. Ustavnog zakona i
isti riješiti u roku određenim odredbom stavka 2. članka 36. Ustavnog zakona.

U slučaju da naslovni Sud smatra da odredbe članka 36. Ustavnog zakona nisu primjenjive u ovom
slučaju predlaže se s ovim Zahtjevom postupiti kao s Prijedlogom iz članka 38. Ustavnog zakona.

II Prvenstveno se želi istaknuti da Podnositelj Zahtjeva osporava ustavnost odredbama
Zakona kojima se uređuje obavljanje autotaksi prijevoza te obrazlaže Zahtjev sve kako slijedi:

a) *odredba stavka 5. članka 47. Zakona*

Odredbom stavka 5. članka 47. Zakona propisano je:

"Jedinica lokalne samouprave, odnosno Grad Zagreb ne može ograničiti broj izdanih dozvola na svom području."

Podnositelj Zahtjeva smatra da predmetna odredba nije u skladu s člancima 3., 4., 5., 135. i 137. Ustava.

Odredbom stavka 1. članka 135. Ustava propisano je:

"Jedinice lokalne samouprave obavljaju poslove iz lokalnog djelokruga kojima se neposredno ostvaruju potrebe građana, a osobito poslove koji se odnose na uređenje naselja i stanovanja, prostorno i urbanističko planiranje, komunalne djelatnosti, brigu o djeci, socijalnu skrb, primarnu zdravstvenu zaštitu, odgoj i osnovno obrazovanje, kulturu, tjelesnu kulturu i sport, tehničku kulturu, zaštitu potrošača, zaštitu i unapređenje prirodnog okoliša, protupožarnu i civilnu zaštitu."

Također, odredbom stavka 3. članka 135. Ustava propisano je:

"Poslovi lokalnog i područnog (regionalnog) djelokruga uređuju se zakonom. Prilikom dodjeljivanja tih poslova prednost će imati ona tijela koja su najbliža građanima."

Podnositelj Zahtjeva prije svega ističe da obavljanje autotaksi prijevoza predstavlja komunalnu djelatnost. Isto proizlazi iz odredbe točke 3. stavka 1. članka 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu (NN 36/1995, 109/1995, 21/1996, 70/1997, 128/1999, 57/2000, 129/2000, 59/2001, 82/2004, 110/2004, 178/2004, 38/2009, 79/2009, 153/2009, 153/2009, 49/2011, 84/2011, 90/2011, 144/2012, 56/2013, 94/2013, 153/2013, 147/2014, 36/2015; dalje u tekstu: "Zakon o komunalnom gospodarstvu") koji prijevoz putnika u javnom prometu, pa tako i autotaksi prijevoz, predstavlja komunalnu djelatnost. Istog je stava i naslovni Sud u Odluci posl.br. U-II-2673/2002 od 7. studenog 2003. godine. Također, uz navedeno ističe se da je odredbom članka 19. Zakona o lokalnoj samoupravi određeno da jedinice lokalne samouprave obavljaju poslove koji se odnose, između ostalog, na promet na području jedinice lokalne samouprave.

Imajući u vidu navedeno spornom odredbom Zakona faktički se onemogućuje jedinica lokalne samouprave da obavlja poslove uređenja obavljanja autotaksi prijevoza, komunalne djelatnosti, a što je eksplicite odredbom stavka 1. članka 135. Ustava stavljeno u nadležnost jedinice lokalne samouprave. Obavljanje poslova uređenja obavljanja autotaksi prijevoza predstavlja uređenje prometa na području jedinice lokalne samouprave, a što također predstavlja poslove iz lokalnog djelokruga koji su u nadležnosti jedinica lokalne samouprave temeljem odredaba članka 135. Ustava, konkretizirano kroz odredbe članka 19. Zakona o lokalnoj samoupravi.

Primjerice, Grad Novalja određivanjem maksimalnog broja autotaksi dozvola na svom području uređuje promet tako da djelomično kontrolira broj vozila koji će prometovati cestama Grada Novalje, što je posebice važno tijekom turističke sezone zbog velike opterećenosti cesta i čestih gužvi i prometnih čepova. Ovakva odredba Zakona u suprotnosti je sa samim smislom lokalne samouprave koja bi kao građanima najbliža jedinica uprave trebala znati probleme koji se pojavljuju na lokalnim mikrorazinama i sukladno ovlastima utvrđenim u članku 135. Ustava iste

rješavati. Na ovaj način jedinice lokalne samouprave su, kod uređenja autotaksi prijevoza u tome onemogućene.

Podnositelj Zahtjeva smatra da nije prihvatljivo da zakonodavno tijelo onemogućuje jedinicu lokalne samouprave da na za nju najbolji mogući način uredi obavljanje autotaksi prijevoza na svom području bez bilo kakvih ograničenja, a sve kako je predviđeno odredbom članka 135. Ustava kojom je obavljanje komunalne djelatnosti, što autotaksi prijevoz jest, stavljeno u nadležnost jedinice lokalne samouprave.

Nadalje, odredbom članka 137. Ustava propisano je:

"U obavljanju poslova iz svojeg djelokruga tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave samostalna su i podliježu samo nadzoru ustavnosti i zakonitosti ovlaštenih državnih tijela."

Predmetno se nastavlja na gore izneseno o obavljanju poslova iz djelokruga jedinica lokalne samouprave te se utvrđuje da su jedinice lokalne samouprave samostalne u obavljanju navedenih poslova. Odredbom stavka 5. članka 47. Zakona proklamirana samostalnost nestaje iz razloga što je ona ograničena odredbom Zakona, a što Ustavotvorac nije predvidio. Obavljanje poslova iz djelokruga jedinica lokalne samouprave može biti ograničeno odnosno kontrolirano kroz upravni ili ustavnosudski postupak, a nikada kroz zakonsku zabranu poduzimanja određene radnje koja je isključivo u nadležnosti jedinice lokalne samouprave.

S tim u vezi treba promatrati i odredbu članka 4. Ustava:

"U Republici Hrvatskoj državna je vlast ustrojena na načelu diobe vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudbenu, a ograničena je Ustavom zajamčenim pravom na lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu.

Načelo diobe vlasti uključuje oblike međusobne suradnje i uzajamne provjere nositelja vlasti propisane Ustavom i zakonom."

Sporna odredba stavka 5. članka 47. krši gore navedenu odredbu članka 4. Ustava. Naime, kako je već gore obrazloženo jedinica lokalne samouprave ima Ustavom zajamčeno prava obavljanja poslova vezano uz komunalnu djelatnost autotaksi prijevoza na svom području te isto predstavlja jedan vid trodiobe vlasti i prava na lokalnu samoupravu iz članka 4. Ustava. Sukladno tome, a imajući u vidu odredbu stavka 2. članka 4. Ustava koji propisuje da su uzajamne provjere nositelja vlasti (checks and balances) propisane Ustavom i zakonom, Podnositelj Zahtjeva smatra da je potpuno neprihvatljivo i neustavno da jedan organ vlasti (zakonodavni), prisilnim propisom, onemogućava jedinicu lokalne samouprave da obavlja poslove iz svoje ustavom utvrđene nadležnosti. Ističe se da zakonodavno tijelo nema niti iz bilo koje ustavne odredbe ovlast prisilnim propisom onemogućiti jedinicu lokalne samouprave u obavljanju poslova iz svojih nadležnosti utvrđenih odredbom članka 135. Ustava.

Nesporno je da odredba stavka 5. članka 47. predstavlja prisilni propis prema jedinicama lokalne samouprave. Podnositelj Zahtjeva ovdje upućuje na Presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-232/10 u kojoj je na općenitom nivou utvrđena karakteristika prisilnog propisa koja se primjenjuje u sudskoj praksi, te odredba stavka 5. članka 47. Zakona neupitno ulazi u tako utvrđene karakteristike.

Zakonodavno tijelo nema ovlast donijeti prisilni propis prema jedinici lokalne samouprave, već pitanja koja se tiču jedinica lokalne samouprave može regulirati pozitivnim propisima koji će određivati način postupanja jedinice lokalne samouprave kod obavljanja poslova iz njenog djelokruga.

Nastavno na navedeno nedvojbeno je da je odredbom stavka 5. članka 47. Zakona povrijeđeno načelo vladavine prava kao jedno od temeljnih načela utvrđenih u odredbi članka 3. Ustava, a što se očituje u činjenici da je zakonodavno tijelo, neovlašteno, prisilnim propisom ograničilo jedinice lokalne samouprave u obavljanju poslova iz djelokruga jedinica lokalnih samouprava propisanih odredbama članka 135. Ustava. Shodno navedenom, nedvojbeno je da predmetna odredba stavka 5. članka 47. Zakona nije u suglasnosti s Ustavom, a što je u suprotnosti i s odredbama članka 5. Ustava.

b) *odredba stavka 7. članka 47. Zakona*

Odredbom stavka 7. članka 47. Zakona propisano je:

"Najviša naknada za izdavanje dozvole ne može biti viša od jedne desetine prosječne mjesečne isplaćene netoplaće u pravnim osobama u jedinici lokalne samouprave, odnosno Gradu Zagrebu za posljednji mjesec za koji su objavljeni podaci, a koji prethodi podnošenju zahtjeva za izdavanje dozvole."

Podnositelj Zahtjeva smatra da predmetna odredba nije u skladu s člancima 3., 4., 5., 135., 137. i 138. Ustava.

Kako je već gore pod a) istaknuto, obavljanje poslova vezano uz autotaksi prijevoz, koji spada u komunalnu djelatnost, sukladno članku 135. Ustava povjereno je u obavljanje jedinicama lokalne samouprave. S tim u vezi ističe se da bi obavljanje navedeno djelatnosti trebalo biti neograničeno u svakom pogledu odnosno bez nametanja bilo kakvih zakonskih ograničenja pa tako ni onih o maksimalnom iznosu naknade za izdavanje dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području jedinice lokalne samouprave.

Podnositelj zahtjeva ovdje posebno želi istaknuti činjenicu da institut prosječne mjesečne isplaćene neto plaće u pravnim osobama u jedinici lokalne samouprave predstavlja novotu Zakona te se nikada ranije navedeni institut nije spominjao. Problematična je činjenica što se navedeni prosječni iznos neto plaće ne izračunava niti postoji zakonska obveza izračunavanja navedenog iznosa. Napominje se da se za potrebe statističkog izračuna na razini Republike Hrvatske izrađuje izračun prosječne mjesečne neto plaće u Republici Hrvatskoj, a izrađuje ga Državni zavod za statistiku. Službeni izračun prosječne neto plaće za jedinice lokalne samouprave ne postoji. Postavlja se pitanje postoji li uopće mogućnost određivanja gornje granice visine naknade na način kako je to propisano odredbom stavka 7. članka 47. Zakona.

S obzirom na navedeno, Podnositelj zahtjeva smatra da odredba stavka 7. članka 47. Zakona nije u skladu s odredbom članka 135. Ustava.

Nadalje, kako je gore pod a) navedeno, odredbom članka 137. Ustava određeno je da je jedinica lokalne samouprave u obavljanju poslova samostalna. Odredba stavka 7. članka 47. Zakona ograničava tu samostalnost namećući jedinici lokalne samouprave ograničenje u vidu maksimalnog iznosa naknade za obavljanje autotaksi prijevoza na području jedinice lokalne samouprave, što po mišljenju Podnositelja zahtjeva predstavlja nesuglasnost s odredbom članka 130. Ustava.

Također, stavkom 1. članka 138. Ustava propisano je:

"Jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju pravo na vlastite prihode kojima slobodno raspolažu u obavljanju poslova iz svojeg djelokruga."

Podnositelj zahtjeva smatra da je odredba stavka 7. članka 47. Zakona suprotna i odredbi stavka 1. članka 138. Ustava iz razloga što ograničava jedinicu lokalne samouprave u ostvarenju visine prihoda od poslova koji su joj dani u nadležnost, u ovom slučaju poslovi vezani uz obavljanje autotaksi prijevoza kao komunalne djelatnosti.

Konkretan primjer Grada Novalje je sljedeći: Grad Novalja je ukupno izdao pedeset dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza uz godišnju naknadu od 10.000,00 kn što predstavlja prihod proračuna od 500.000,00 kn na godišnjoj razini. Odredbom stavka 7. članka 47. Zakona prihodi bi se po trenutno izdanim dozvolama za obavljanje autotaksi prijevoza smanjili na manje 29.850 kn na godišnjoj razini (za izračun korišten podatak prosječne neto plaće u Republici Hrvatskoj za prosinac).

Iz navedenog primjera je vidljivo kako odredba stavka 7. članka 47. Zakona onemogućava jedinice lokalne samouprave odnosno ograničava ih u mogućnosti da uprihode novčani iznos koji bi na tržištu mogli prikupiti za izdavanje dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza na području jedinice lokalne samouprave, te po mišljenju Podnositelja prijedloga isto predstavlja suprotnost s odredbom stavka 1. članka 138. Ustava.

Nadalje, kao što je gore navedeno pod a), opet se prisilnim propisom onemogućava jedinica lokalne samouprave da samostalno obavlja poslove iz svog djelokruga određenog odredbom članka 135. Ustava. Kao što je ranije izneseno, jedinica lokalne samouprave ima Ustavom zajamčeno pravo obavljanja poslova vezano uz komunalnu djelatnost autotaksi prijevoza na svom području te isto predstavlja jedan vid trodiobe vlasti i prava na lokalnu samoupravu iz članka 4. Ustava. Sukladno tome, a imajući u vidu odredbu stavka 2. članka 4. Ustava koji propisuje da su uzajamne provjere nositelja vlasti (checks and balances) propisane Ustavom i zakonom, Podnositelj Zahtjeva smatra da je potpuno neprihvatljivo i neustavno da jedan organ vlasti (zakonodavni), prisilnim propisom, onemogućava jedinicu lokalne samouprave da obavlja poslove iz svoje ustavom utvrđene nadležnosti. Ističe se da zakonodavno tijelo nema niti iz bilo koje ustavne odredbe može izvući ovlaštenje da prisilnim propisom onemogući jedinicu lokalne samouprave u obavljanju poslova iz svojih nadležnosti utvrđenih odredbom članka 135. Ustava.

Nesporno je da odredba stavka 7. članka 47. predstavlja prisilan propis, a koji je u suprotnosti s člankom 4. Ustava.

Imajući u vidu navedeno, nedvojbeno proizlazi i povreda načela vladavine prava iz članka 3. Ustava. Uz sve navedeno gore pod a) vezano uz navedenu povredu, Podnositelj Zahtjeva posebice želi istaknuti da se povreda načela vladavine prava sastoji u tome što uvođenje novog instituta kojim se treba utvrditi gornja granica odnosno maksimalni iznos naknade za obavljanje autotaksi prijevoza na području jedinice lokalne samouprave dovodi do stvaranja pravne nesigurnosti s obzirom da je navedena granica neodrediva imajući u vidu činjenicu da se ne postoji obveza izračuna prosječne visine neto plaće u pravnim osobama na području jedinice lokalne samouprave. Nadalje pravna nesigurnost se očituje u tome što je iznos prosječne neto plaće, i kada bi postojala obveza njegova izračunavanja i kada bi se isti izračunavao, varijabilna kategorija koja se može mijenjati na mjesečnoj bazi ovisno o uspjehu gospodarstva na području jedinica lokalne samouprave pa se postavlja pitanje što ako bi iznos narastao ili pao, bi li tada iznos naknade za obavljanje autotaksi prijevoza na području jedinice lokalne samouprave postao nezakonit.

Zaključno, s obzirom da je odredba stavka 7. članka 47. Zakona suprotna gore navedenim člancima Ustava, egzistira i povreda članka 5. Ustava.

c) *odredba stavka 12. članka 47. Zakona*

Odredbom stavka 12. članka 47. Zakona propisano je:

"Ako nadležno upravno tijelo jedinice lokalne samouprave, odnosno Grada Zagreba ne odluči o zahtjevu u navedenom roku, po zahtjevu će postupati Ministarstvo, koje će donijeti odgovarajuće rješenje u roku od idućih 15 dana, u kojem slučaju se naknada za izdavanje dozvole iz stavka 7. ovoga članka uplaćuje u korist državnog proračuna Republike Hrvatske."

Podnositelj Zahtjeva smatra da predmetna odredba nije u skladu s člancima 3., 4., 5., 135. i 137. Ustava.

Odredbom članka 135. Ustava određeno je da poslove vezane uz komunalne djelatnosti u koje spadaju poslovi oko obavljanja autotaksi prijevoza obavlja jedinica lokalne samouprave. Odredba stavka 12. članka 47. Zakona protivna je odredbi članka 129.a Ustava iz razloga što je protivno navedenoj odredbi Ustava, obavljanje poslova iz djelokruga jedinica lokalne samouprave dodijeljeno na obavljanje tijelu izvršne vlasti.

Nadalje, odredbom članka 137. određeno je da jedinica lokalne samouprave poslove iz svog djelokruga obavlja samostalno te podliježu nadzoru ustavnosti i zakonitosti u obavljanju navedenih poslova. Odredba stavka 12. članka 47. Zakona u suprotnosti je s člankom 130. Ustava iz razloga što se u potpunosti ukida mogućnost jedinici lokalne samouprave da samostalno odlučuje o poslu komunalne djelatnosti, odnosno poslu iz svog djelokruga te joj se prijete oduzimanjem rješavanja posla u slučaju ne rješavanja u roku predviđenim zakonom. Dodatno, predmetna odredba stavka 12. članka 47. Zakona je u suprotnosti s odredbom članka 137. Ustava iz razloga što propisuje "nadzornu sankciju" koja nije predviđena odredbom Ustava, odnosno uz nadzor ustavnosti i zakonitosti rješavanja propisuje oduzimanje rješavanja što je po mišljenju Podnositelja Zahtjeva, neprihvatljivo. Simptomatična je činjenica da odredbama članka 106. Zakona, isto nije navedeno kao posao koje obavlja Ministarstvo nadležno za provedbu Zakona.

Također, odredba stavka 12. članka 47. Zakona je protivna odredbi članka 4. Ustava. Predmetno se očituje u tome što se predmetnom odredbom ukida dioba vlasti te se tijelo izvršne vlasti izravno nameće i dobiva mogućnost oduzimanja poslova iz djelokruga jedinice lokalne samouprave i neposrednog rješavanja istog. Prema mišljenju Podnositelja Zahtjeva, predmetno predstavlja nedopustivo uplitanje u djelokrug poslova jedinica lokalne samouprave.

Uz navedeno odredba stavka 12. članka 47. Zakona je protivna načelu vladavine prava iz članka 3. Ustava. Naime, odredba stavka 12. članka 47. Zakona predstavlja novotariju Zakona koja ne postoji u ni jednom drugom slučaju u pravnoj praksi i dovodi do pravne nesigurnosti. To se posebno ističe kada se ima u vidu činjenica da je slučaj tzv. šutnje administracije koji uređuje odredba stavka 12. članka 47. Ustava detaljno uređen odredbama članaka 101. i 102. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/2009), pa se s pravom treba postaviti pitanje koja je svrha ovakvog uređenja pitanja tzv. šutnje administracije. Ovakvim uređenjem krši se načelo vladavine prava jer u pravnom poretku postoje dva potpuno suprotna načina rješavanja pitanja tzv. šutnje administracije, a što dovodi do pravne nesigurnosti i stvara zbunjujuće pravno okruženje kako prema administraciji tako i prema osobama po čijim bi se zahtjevima trebalo postupati.

Zaključno, imajući u vidu sve gore navedene i opisane povrede odredbi Ustava, nedvojbeno je da u odredbi stavka 12. članka 47. Zakona postoji i povreda odredbi članka 5. Ustava.

d) *odredba stavka 5. članka 118. Zakona*

Odredbom stavka 5. članka 118. Zakona propisano je:

"S danom stupanja na snagu ovoga Zakona prestaju važiti odluke jedinica lokalne samouprave o autotaksi prijevozu koje su donesene sukladno Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu (»Narodne novine«, br. 82/13.)."

Podnositelj Zahtjeva smatra da predmetna odredba nije u skladu s člancima 3., 4. i 5. Ustava.

Ističe se da je odredba stavka 5. članka 118. Zakona u suprotnosti s odredbom članka 4. Ustava koji jamči diobu vlasti s pravom na lokalnu samoupravu. Ovakvom odredbom se na najgrublji način krši načelo diobe vlasti. Naime zakonodavno tijelo svojim aktom, zakonom, stavlja van snage akt jedinica lokalne samouprave. Predmetno se čini u članku naziva "Rokovi za usklađenje sa zakonom". Zakonodavno tijelo nema ovlasti, niti se ta ovlast može izvesti iz neke druge ovlasti, da svojim aktom ukine akt jedinice lokalne samouprave. Predmetno je moguće učiniti u postupku ustavno sudske ili upravno sudske provjere zakonitosti akata jedinica lokalne samouprave.

Podnositelj zahtjeva smatra da je nedopustivo da se ovakva odredba nalazi u Zakonu jer ne poštuje temeljne odredbe Ustava o trodiobi vlasti i predstavlja samovolju zakonodavca. Također, Podnositelj Zahtjeva smatra da je posebno opasno da ovakva odredba ne bude proglašena neustavnom jer isto može imati nesagledive posljedice za buduće normiranje poslova iz nadležnosti jedinica lokalne samouprave.

Nadalje, odredba stavka 5. članka 118. Zakona protivna je načelu vladavine prava iz članka 3. Ustava. Kako je već gore opisano predmetna odredba protresa same osnove uređenja djelokruga ovlasti između grana vlasti i načelo diobe vlasti te stvara veliku pravnu nesigurnost. Dodatno se ističe kako je nedopustivo da zakonodavac ukida akte jedinica lokalne samouprave bez obrazloženja i svojevrijedno. Ako je cilj bio da se predmetni akti usklade s odredbama Zakona, što se može iščitati iz naslova članka Zakona, bilo je potrebno dati jedinicama lokalne samouprave primjereni rok da akte usklade s odredbama Zakona.

Na ovaj način stvorena je velika pravna nesigurnost jer su odredbom Zakona ukinuti svi akti koji su uređivali autotaksi prijevoz na području Republike Hrvatske, a postojanje predmetnih je predviđeno odredbom stavka 6. članka 47. Zakona. Jedinice lokalne samouprave su dovedene u situaciju da im je zakonodavno tijelo ukinulo akt njihovog predstavničkog tijela, a na što nema pravo niti po jednom pozitivnom propisu Republike Hrvatske.

Imajući u vidu sve iznesene povrede Ustava, Podnositelj Zahtjeva smatra da je povreda iznesena u ovom odlomku najopasnija za decentralizaciju Republike Hrvatske i daljnji razvoj prava na lokalnu samoupravu.

Zaključno, imajući u vidu sve gore navedene i opisane povrede odredbi Ustava, nedvojbeno je da u odredbi stavka 5. članka 118. Zakona postoji i povreda odredbi članka 5. Ustava.

Imajući u vidu sve izneseno u ovom Zahtjevu i sve opisane povrede Ustava sadržane u odredbama Zakona, Podnositelj Zahtjeva predlaže naslovnom Sudu da snagom odredbi članka 55. Ustavnog zakona ukine odredbe stavka 5. članka 47, stavka 7. članka 47, stavka 12. članka 47. i stavka 5. članka 118. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu.

Ante Dabo, gradonačelnik

Prilozi:

- Odluka gradskog vijeća Grada Novalje, KLASA: _____, URBROJ: _____
- Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, U-II-2673/2002
- Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl.br. Rev-232/10